

Arrest

nr. 298 272 van 6 december 2023
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2023.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), die beweert van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 26 juli 2019 en verzoekt op 30 juli 2019 een eerste keer om internationale bescherming. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker), die beweert van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 24 augustus 2019 en verzoekt op 28 augustus 2019 een eerste keer om internationale bescherming. Op 2 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster en verzoeker een onderscheiden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het door verzoekster en verzoeker tegen deze beslissingen ingesteld beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr X van 10 mei 2022.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekster en verzoeker op 14 juni 2022 beiden een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 15 juni 2023 tot de niet-ontvankelijkheid van deze volgende beschermingsverzoeken. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 20 juni 2023 aangetekend naar verzoekster en verzoeker worden verzonden.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. U bent getrouwd met K.J. (O.V. x.xxx.xxx) en samen hebben jullie een zoon en een dochter, genaamd S. en S. In Iran was u huisvrouw, maar hielp u regelmatig uw man in zijn schoenenwinkel.

U groeide op in een streng islamitisch gezin. Zo werd u verplicht om te praktiseren. Na uw huwelijk stopte u er mee. Als volwassen persoon bleef u wel in God geloven, maar ontdekte u dat de islam vol leugens zat. U maakte kennis met het christendom in de 4de maand van het jaar 1397 (juni-juli 2018, Gregoriaanse kalender) via Z.K., een werkneemster van uw man. Aangezien u regelmatig ging helpen in de winkel van uw echtgenoot kwam u in contact met haar. Op een dag was Z. vaak aan het bidden en vroeg u haar naar deze mooie gebeden die u rust gaven. Ze zei u dat ze u alles op zijn tijd zou vertellen. Enkele weken later vertelde ze u dat ze christen was en nodigde ze u uit om mee te gaan naar een huiskerk. Op 23.06.1397 (14.09.2018) ging u voor het eerst naar een huiskerk. Vanaf dat moment voelt u zich een echte christen. U hield uw bekering verborgen voor uw man omdat Z. dit vroeg en u geen problemen wou.

Uw schoonzus kwam op een dag onverwacht op bezoek bij jullie thuis. U was op dat moment niet thuis. Uw dochter haalde de Bijbel boven en een schriftje en vertelde dat u terug aan het studeren was. Uw schoonzus nam foto's en filmpjes en belde de dag nadien naar uw echtgenoot om hem te informeren dat u christen geworden was. Toen uw man u confronteerde met wat uw schoonzus had gezegd bleef u ontkennen. Kort nadien was uw volledige schoonfamilie op de hoogte. Ze begonnen te schelden en u te bedreigen, maar u bleef ontkennen. De familie van uw man zette uw echtgenoot zodanig onder druk om van u te scheiden en toonden zelfs de foto's en filmpjes van de Bijbel en uw schriftje. U bleef echter ontkennen tegenover uw man en zei dat het van een kennis was, en u dit al had teruggegeven, waarop hij u sloeg. Uw schoonfamilie gaf jullie een termijn van één maand om te scheiden, anders zouden ze klacht indienen bij de Iraanse autoriteiten op basis van deze documenten.

Jullie besloten onder te duiken in een villa van een vriend van een oom. Jullie verlieten Iran op 04.10.1397 (23.12.2018). Jullie reisden illegaal naar Turkije waar jullie twee maanden verbleven. Van daar reisden jullie via Servië, Bosnië, Kroatië en Slovenië naar Duitsland waar jullie in een opvangcentrum in Bamberg terechtkwamen.

Pas in Duitsland vertelde u uw man de waarheid en biechtte u op dat u effectief bekeerd was in Iran en ook een huiskerk bezocht. In Duitsland ging u naar de kerk. Na enkele weken kon u ook uw echtgenoot overtuigen om mee te komen naar de kerk. Jullie vielen onder de Dublinprocedure waardoor uw man werd gearresteerd.

U reisde naar België en diende een verzoek om internationale bescherming in op 30 juli 2019. Uw man volgde u wat later naar België en diende een verzoek om internationale bescherming in op 28 augustus 2019.

Bij terugkeer naar Iran vreesde u vermoord te worden door de overheidsinstanties, uw schoonfamilie en uw eigen familie omwille van uw bekering.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie een kopie van jullie shenasnamehs, een kopie van jullie mellikaarten, een kopie van jullie huwelijksakte, drie attesten van de open kerk te Lommel met bijhorend doopattest en foto's, een brief van de Iraanse kerk te Brussel, een medisch rapport betreffende de druk in uw hoofd en de bijhorende oogproblemen samen met onderzoeksresultaten, een psychiatrisch verslag betreffende uw depressieve episodes, drie voorschriften van uw medicatie, een attest van de Bijbelstudie die u online volgt en foto's van jullie winkel en huis in Iran neer.

Op 2 december 2021 weigerde het CGVS u en uw echtgenoot zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan jullie bekering naar het christendom. Jullie tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde echter op 10 mei 2022 de beslissing van het CGVS in het arrest met het nummer 272507. Jullie stelden geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten dienden jullie op 14 juni 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In jullie huidig verzoek haalden jullie aan nog steeds bekeerd te zijn en hieromtrent nieuw bewijsmateriaal bij hebben. Jullie stellen verder dat jullie in België deelnemen aan betogingen tegen het Iraanse regime en dat jullie op sociale media actief zijn tegen het Iraanse regime.

Jullie vrezen bij terugkeer naar Iran alle vier geëxecuteerd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van jullie bekering en wegens de bezwaren die jullie uiten tegen het Iraans regime zowel aan de hand van betogingen en het posten op sociale media.

Ter staving van jullie huidig verzoek leggen jullie verschillende foto's neer van jullie deelname aan de betogingen in België gericht tegen het Iraans regime, een usbstick met fragmenten en foto's van de betogingen en jullie Facebookpagina, documenten van het ziekenhuis betreffende uw (schoon)moeder en haar opname nadat de Ettela'at agenten op 10.12.1397 (01.03.2019) langskwamen op zoek naar jullie, getuigenissen van verschillende personen die het incident met uw (schoon)moeder zagen gebeuren, getuigenissen van personen die beamen dat de Iraanse autoriteiten nog steeds naar jullie huis gaan om te vragen naar jullie, twee attesten van het Brugmann ziekenhuis dat u in behandeling bent bij een psychiater en brieven van de pastoor en andere kerkleden waarin staat dat jullie vaak naar de Evangelische Kerk gaan.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bijzondere procedurele noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Zo werd er in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming rekening gehouden met uw oogproblemen, maagproblemen en artrose. Zo werd er geregeld gepauzeerd en mocht uw echtgenoot u bijstaan om oogdruppels toe te dienen (zie vib 1). Daarnaast legde u in uw eerste verzoek ook een psychologisch attest voor dat u symptomen van een zware depressie vertoont. Echter kon er niet aangenomen worden dat psychologische problemen uw vermogen om uw asielmotieven uiteen te zetten in die mate aangetast zouden hebben dat uw deelname aan het persoonlijk onderhoud eronder leed (zie vib 1). In het kader van uw huidig verzoek legt u nog twee bijkomende attesten neer van het Universitair Verplegings Centrum Brugmann dd.20.07.2022 en 20.04.2023. Deze brieven spreken opnieuw over uw ernstige depressie en donkere gedachten die zich uiten in geheugenverlies en concentratieproblemen. Echter is het vreemd dat u tijdens de registratie van uw huidig verzoek geen bijzondere procedurele noden . Wanneer u werd gevraagd naar uw gezondheidstoestand sprak u bovendien enkel over de operatie aan uw ogen en dat u slechtziend bent en u veel stress ervaart door de omstandigheden (verklaring volgend verzoek S., dd. 28.07.2022, vraag 13, 17). Ook tijdens de registratie van uw huidig verzoek bleek er geen problemen te zijn omtrent het afleggen van verklaringen en werden er bijgevolge geen bijzonderheden opgemerkt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In de mate dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan jullie voorgehouden bekering en bijhorende religieuze activiteiten, waardoor er evenmin geloof kon worden gehecht aan jullie problemen ten gevolge van deze bekering naar het christendom. Bovendien werd er ook geen geloof gehecht aan een oprechte verderzetting van jullie christelijke activiteiten in België. Deze beoordeling werd dan ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in arrest nummer 272507 op 10 mei 2021. Jullie stelden geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in jullie dossier voorhanden. Jullie beperken zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die jullie in het verleden hebt uiteengezet, met name jullie bekering naar het christendom. Deze elementen zijn in jullie vorige verzoek reeds uitgebreid besproken en de ongeloofwaardigheid en het opportunistisch karakter ervan werden bevestigd door het arrest van de RvV. Jullie halen geen nieuwe elementen aan die de in vorige beslissingen aangehaalde argumenten kunnen ondermijnen. Ook jullie getuigenissen die jullie voorleggen, waaronder de getuigenissen van andere kerkleden, de getuigenissen van de buurtbewoners in Iran die verklaren dat de Iraanse autoriteiten regelmatig langskomen en informeren naar jullie, en de getuigenissen van andere Iraniërs die zagen hoe de agenten van het Ettela'at bij uw moeder langsgingen met bijhorende ziekenhuisdocumenten, volstaan echter allerminst om de inhoudelijke beoordeling van het CGVS en de RvV in een ander daglicht te plaatsen (verklaring volgend verzoek S., dd. 28.07.2022, vraag 18; verklaring volgend verzoek J., dd. 28.07.2022, vraag 18-19). Zo kunnen de getuigenissen over jullie kerkgang in België geenszins het vastgestelde niet-oprechte karakter van deze kerkgang weerleggen. De getuigenissen van uw landgenoten in Iran kunnen dan weer gemakkelijk op uw vraag opgemaakt zijn terwijl de medische stukken van uw moeder kunnen aangeven dat ze medische zorgen nodig had maar zijn dergelijke stukken niet in staat uitsluitend te geven over de omstandigheden waarin laat staan over de reden waarom uw moeder verwondingen opliep. Deze stukken missen derhalve bewijskracht. Het gegeven dat jullie naar aanleiding van jullie huidig verzoek enkel bijkomende verklaringen afleggen en documenten neerleggen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt dan ook niets aan de eerdere beoordeling van uw beschermingsnood. Dit geldt tevens voor de verklaring dat uw schoonfamilie klacht indiende en geen contact meer wilt met jullie wegens jullie bekering (verklaring volgend verzoek J., dd. 28.07.2022, vraag 22). De RvV sprak zich hier ook al over uit dat dit iets is wat jullie niet aantonen en dit bij een blote bewering blijft die jullie niet staven (zie arrest RvV 10 mei 2021). Deze verklaringen en bijhorende documenten kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van jullie asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Daarnaast verklaren jullie dat jullie nu politiek actief zijn geworden sinds 21 november 2020, meer bepaald door deel te nemen aan betogingen en jullie politieke mening op sociale media te plaatsen (verklaring volgend verzoek S., dd. 28.07.2022, vraag 18-19; verklaring volgend verzoek J., dd. 28.07.2022, vraag 17-19). Wat betreft jullie deelname aan betogingen in België dient erop gewezen te worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de gegronde vrees of het reële risico op respectievelijk vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar het land van oorsprong van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke, dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een nood aan internationale bescherming in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder

duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Wat u en uw partner betreft zijn er elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande het door jullie geschetste profiel van politieke dissident.

Verder is het vreemd dat jullie tijdens jullie eerste verzoek om internationale bescherming nergens aanhaalden deel te hebben genomen aan betogingen (Zie notities vib1 dd. 07.07.2021). Ook tijdens de beroepsprocedure voor de RvV haalden jullie nergens aan politiek actief te zijn (Zie documenten RvV). Nochtans verklaren jullie nu dat jullie verklaren sinds 21 november 2020 politiek actief te zijn te België (verklaring volgend verzoek S., dd. 28.07.2022, vraag 18-19; verklaring volgend verzoek J., dd. 28.07.2022, vraag 17-19). Deze twee wordt ook niet bevestigd door jullie sociale media accounts. Een eerste foto op het profiel van J. die betrekking heeft tot een politiek engagement dateert van 23 juli 2022 (zie bijlage). Op uw profiel werd niets in verband met betogingen teruggevonden. Bovenstaande vaststellingen doen sterk vermoeden dat jullie slechts na de uitspraak van de RvV begonnen zijn met het deelnemen aan protesten in België, hetgeen op het opportunistisch karakter van jullie engagement wijst.

Verder toen jullie op geen enkele wijze aan dat jullie omwille van jullie deelname aan vier betogingen in België en het uiten van jullie politieke mening op sociale media bij terugkeer naar Iran dreigen gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, tevens door de RvV reeds werd aangehaald, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Het CGVS en de RvV oordeelden dat dit bij jullie niet het geval is omdat jullie niet aantoonde dat jullie reeds eerder een hoog risicoprofiel hadden bij vertrek uit Iran.

Uit de foto's en drie filmpjes die jullie en jullie advocaat voorleggen en de USB die jullie neerleggen kan louter blijken dat jullie binnen enkele manifestaties in België deel uitmaakten van een groter geheel van aanwezigen. Deze stukken tonen niet aan dat jullie zich ter plaatse als een uitgesproken opposant van het Iraanse regime zouden hebben opgeworpen. Dat u tevens één keer een speech maakte, zoals op de video te zien is, en deze volgens jullie op Farasa Tv verscheen, doet hieraan geen afbreuk. Zo blijkt de video waar u, en ook vele anderen aan de lopende band verschenen slechts op heden 98 keer bekeken te zijn. De loutere neerlegging van deze beelden volstaat dan ook niet om aan te tonen dat jullie als politieke opposanten bestempeld zal worden door het Iraanse regime. Louter uit jullie deelname aan manifestaties kan dan ook niet opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van jullie aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat ze jullie dermate als lid van de oppositie zouden beschouwen dat ze jullie omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement zouden viseren bij een eventuele terugkeer. Daarnaast beschikken de profielen waar jullie op posten weinig vrienden te hebben. Uw profiel heeft 72 vrienden en het profiel van J. heeft 320 vrienden. Uit jullie verklaringen blijkt bovendien dat er geen enkele aanwijzing is dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van jullie politieke activiteiten hier.

Het geheel van voorgaande noopt er toe te besluiten dat jullie zelfverklaarde politieke activiteiten niet als nieuw element dat jullie kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergroot weerhouden kan worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande, dient er besloten te worden dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Tot besluit dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw echtgenoot K.J. (x.xxx.xxx) eveneens niet-ontvankelijk wordt verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"*

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. U bent getrouwd met E.S. (O.V. x.xxx.xxx) en samen hebben jullie een zoon en dochter, genaamd S. en S. In Iran had u een eigen schoenenwinkel. Daarnaast werkte u in de bouw.

U groeide op in een extreem islamitisch gezin. Tijdens uw legerdienst leerde u de islam beter kennen. U vond het vreemd dat de overste in het leger niet meebad, waarop deze antwoordde dat hij boven u stond. U was niet gediend met dat antwoord en begon meer zaken in twijfel te trekken. Één van de dingen waar u niet akkoord mee ging was het opleggen van een godsdienst aan een kind. Daarnaast vond u het ook vreemd dat u zoveel kon afkopen in de islam. U bleef wel in God geloven, maar wist niet hoe u met Hem in contact moest komen.

Op een gegeven moment contacteerde uw zus u waarbij ze u vroeg of u op de hoogte was dat uw echtgenote S. bekeerd was naar het christendom. U ontkende en zei hiervan niet op de hoogte te zijn. U confronteerde uw vrouw en ook zij ontkende. Uw zus en haar echtgenote bleven aanhalen dat S. bekeerd was, tot ze u een bewijs toonden van foto's en filmpjes waarbij uw dochter te zien is met een Bijbel. Uw familie zette u onder druk om te scheiden van uw vrouw en gaven u een termijn van één maand, anders zouden ze met de bewijzen naar de autoriteiten stappen. U ging naar huis waarbij u uw vrouw sloeg en haar vroeg of ze bekeerd was. Uw vrouw bleef ontkennen waardoor jullie besloten het land te verlaten. Jullie verlieten Iran op 04.10.1397 (23.12.2018, Gregoriaanse kalender). Jullie reisden illegaal naar Turkije waar jullie twee maanden verbleven. Van daar reisden jullie via Servië, Bosnië, Kroatië en Slovenië naar Duitsland waar jullie in een opvangcentrum in Bamberg terechtkwamen.

Pas in Duitsland vertelde uw vrouw de waarheid en biechtte ze op dat ze effectief bekeerd was in Iran en ook een huiskerk bezocht. In Duitsland ging u na enkele weken mee naar de kerk met haar en volgde u er lessen. Het was pas tijdens een detentie vanwege de Dublinprocedure dat u dankzij het regelmatig bezoek van een priester uzelf beschouwde als christen.

Uw echtgenote reisde naar België en diende een verzoek om internationale bescherming in op 30 juli 2019. U volgde wat later en diende een verzoek om internationale bescherming in op 28 augustus 2019.

Bij terugkeer naar Iran vreesde u vermoord te worden door de overheidsinstanties. Daarnaast vreesde u ook vermoord te worden door uw eigen familie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie een kopie van jullie shenasnamehs, een kopie van jullie melikaarten, een kopie van jullie huwelijksakte, drie attesten van de open kerk te Lommel met bijhorend doopattest en foto's, een brief van de Iraanse kerk te Brussel, een medisch rapport betreffende de druk in uw hoofd en de bijhorende oogproblemen samen met onderzoeksresultaten, een psychiatrisch verslag betreffende uw depressieve episodes, drie voorschriften van uw medicatie, een attest van de Bijbelstudie die u online volgt en foto's van jullie winkel en huis in Iran neer.

Op 2 december 2021 weigerde het CGVS u en uw echtgenote zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan jullie bekering naar het christendom. Jullie tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde echter op 10 mei 2022 de beslissing van het CGVS in het arrest met het nummer 272507. Jullie stelden geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten dienden jullie op 14 juni 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In jullie huidig verzoek haalden jullie aan nog steeds bekeerd te zijn en hieromtrent nieuw bewijsmateriaal bij hebben. Jullie stellen verder dat jullie in België deelnemen aan betogingen tegen het Iraanse regime en dat jullie op sociale media actief zijn tegen het Iraanse regime. Jullie vrezen bij terugkeer naar Iran alle vier geëxecuteerd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van jullie bekering en wegens de bezwaren die jullie uiten tegen het Iraans regime zowel aan de hand van betogingen en het posten op sociale media.

Ter staving van jullie huidig verzoek leggen jullie verschillende foto's neer van jullie deelname aan de betogingen in België gericht tegen het Iraans regime, een usbstick met fragmenten en foto's van de betogingen en jullie Facebookpagina, documenten van het ziekenhuis betreffende uw (schoon)moeder en haar opname nadat de Ettela'at agenten op 10.12.1397 (1 maart 2019) langskwamen op zoek naar jullie, getuigenissen van verschillende personen die het incident met uw (schoon)moeder zagen gebeuren, getuigenissen van personen die beamen dat de Iraanse autoriteiten nog steeds naar jullie huis gaan om te vragen naar jullie, twee attesten van het Brugmann ziekenhuis dat uw echtgenote in behandeling is bij een psychiater en brieven van de pastoor en andere kerkleden waarin staat dat jullie vaak naar de Evangelische Kerk gaan.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming andermaal integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenote, E.S. (O.V. x.xxx.xxx). In het kader van het door hem ingediende verzoek werd een beslissing tot niet ontvankelijk verzoek genomen die als volgt luidt:
[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om

internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 296 232, is de echtgenote van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 296 237. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen, die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoekster integraal hernomen.

Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een identiek enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6, § 3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Vooreerst bekritiseren verzoekers het gegeven dat de bestreden beslissingen door de commissaris-generaal niet werden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van de verzoeken, zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Er wordt in dit verband aangevoerd dat nergens in de bestreden beslissingen wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en dat naast voormeld artikel van de Vreemdelingenwet ook het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de redelijke termijn en de formele motiveringsplicht werden geschonden. Verzoekers geven hierbij een theoretische uiteenzetting over het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht.

Verder wijzen verzoekers op artikel 57/5ter, § 1, van de Vreemdelingenwet en stellen zij dat de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal moet oproepen voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoekers kan er in bepaalde gevallen beslist worden dat er geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt en zijn de uitzonderingen op deze regel opgenomen in artikel 57/5ter, § 2, van de Vreemdelingenwet. Vervolgens citeren verzoekers in het bijzonder artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal een discretionaire bevoegdheid heeft om al dan niet een persoonlijk onderhoud te organiseren in dit geval. Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal zijn beslissingen hieromtrent wel moet motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling en hekelt dat deze dit *in casu* niet heeft gedaan. Verzoekers herhalen in dit verband hun theoretische uiteenzetting inzake de formele motiveringsplicht.

Daarnaast betwisten verzoekers dat de bestreden beslissingen rechtsgeldig genomen zijn, waar de commissaris-generaal hun verzoeken niet-ontvankelijk verklaarde omdat er in hun geval geen nieuwe elementen, in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, voorhanden zijn. Zij stellen dat zij bijkomende verklaringen aflegden in het kader van hun huidige verzoeken. Volgens verzoekers hebben zij geen andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten om de commissaris-generaal te overtuigen dat hun vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn. Verzoekers menen dit gedaan te hebben en stellen dat het

vervolgens aan de verwerende partij is, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Zij stellen nog dat een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende kan worden beschouwd en dat de mogelijkheid immers moet bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die de verzoeker aflegt en voorbrengt.

Verzoekers benadrukken vervolgens hun oprechte geloofsovertuiging en halen aan dat zij ook op een actieve wijze hun geloof verspreiden. Omwille van hun bekering kunnen zij niet terugkeren naar Iran. Daarnaast namen zij in België deel aan betogingen tegen het Iraanse regime en zijn zij beiden actief op sociale media, waarbij zij zich kanten tegen het huidige regime in hun land van herkomst. Zij maakten verschillende aanvullende documenten over om hun vrees te staven. Verzoekers werpen op dat zij alles deden wat zij konden om aan te tonen dat hun bekering oprecht is en dat zij toelichtten op welke wijze zij door hun bekering gevisieerd worden. Zo wijzen zij op de vrees die zij hebben voor de (schoon)familie en voor de Iraanse autoriteiten omdat zij zich afkeerden van de islam. Vervolgens geven verzoekers een theoretische uiteenzetting omtrent de vervolgingsgrond 'godsdiens' en benadrukken zij nogmaals het oprechte karakter van hun geloofsovertuiging. Zij voeren aan dat zij doorheen hun verzoeken om internationale bescherming consistent zijn en blijven bij hun verklaringen over hun religieuze overtuiging. Hun activiteiten geven volgens hen blijk van hun toewijding. Alles samen genomen zijn verzoekers van oordeel dat zij blijk geven van een volgehouden en werkelijk engagement als christen en dat zij dat ook aantonen.

Daargelaten de werkelijke motieven van de bekering, blijft de essentiële vraag die luidens de verzoekschriften moet beantwoord worden of verzoekers in geval van terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun religieuze overtuiging. Uit de UNHCR-richtlijnen van 2004 inzake verzoeken om internationale bescherming die zijn gestoeld op religieuze gronden blijkt, aldus verzoekers, dat de beslissingsautoriteit slechts is vrijgesteld van een diepgaand onderzoek als het opportunistisch karakter van de bekering voor iedereen overduidelijk is, wat *in casu* niet langer het geval lijkt te zijn. Volgens verzoekers is de loutere stelling van de verwerende partij dat hun bekering (oorspronkelijk) veeleer is (was) ingegeven door opportunisme niet voldoende om te stellen dat zij bij een terugkeer niet als bekeerd zouden (kunnen) worden beschouwd. Het neemt immers niet weg dat verzoekers in Iran wel degelijk als bekeerd kunnen worden gepercipieerd en/of dat hen een afvalligheid kan worden toegedicht, waardoor zij menen terecht voor te houden dat zij bij een terugkeer naar Iran een daadwerkelijk gevaar voor vervolging lopen. Verder blijkt, nog steeds volgens verzoekers, dat bescherming door de Iraanse overheden in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet in het algemeen niet beschikbaar is voor (toegedichte) leden van minderheidsgodsdiensten. Verzoekers benadrukken tot slot dat redelijkerwijze niet mag worden verwacht dat zij van godsdienstige handelingen afzien.

Verzoekers wijzen er verder nog op dat de (algemene) situatie in Iran grondig wijzigde sinds hun vertrek uit Iran, ingevolge het uitbreken van een golf van protesten doorheen het hele land na de dood van Mahsa Amini, waarbij reeds honderden doden en duizenden gewonden vielen. In lijn van deze gebeurtenissen hebben verzoekers ook duidelijk stelling ingenomen tegen het heersende regime in Iran. Zo namen zij deel aan betogingen en verkondigden zij een duidelijke politieke mening op sociale media. Verschillende stukken werden overgemaakt waaruit hun deelname en engagement blijkt. Door deel te nemen aan politieke protesten en het verspreiden van berichten op sociale media, zijn zij kenbaar als tegenstanders van het regime in Iran. Bovendien, zo stellen verzoekers, verlieten zij Iran op illegale wijze, waardoor zij overeenkomstig artikel 34 van de Iraanse paspoortwet veroordeeld zullen worden tot een gevangenisstraf van één tot drie jaar of een geldboete. Hierdoor menen verzoekers dat zij reeds in het oog van de Iraanse autoriteiten zullen komen te staan bij een terugkeer naar Iran. Indien zij wensen terug te keren naar Iran, zullen zij bovendien moeten opgeven op welke wijze zij Iran hebben verlaten en zullen zij dienen aan te geven dat zij om internationale bescherming hebben verzocht in het buitenland. Hun zaak zal worden onderzocht en zij zullen in het oog springen van de Iraanse autoriteiten. Bij een (gedwongen) terugkeer menen verzoekers bovendien in een land terecht te komen dat gedomineerd wordt door protesten tegen het regime en waarbij het regime bijzonder hard (met dodelijk geweld) optreedt tegen personen die zich keren tegen het regime of als tegenstanders worden aanzien. Dit geldt in het bijzonder voor vrouwen, zo stelt het verzoekschrift van verzoekster bijkomend. Tot slot verwijzen verzoekers naar hun langdurig verblijf in Europa, waardoor zij net gevisieerd dreigen te worden bij een terugkeer naar Iran door de erg woelige situatie in dit land.

Verzoekers besluiten dat er wel degelijk nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hen zijn voorgelegd, die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Zij vragen daarom dat er een aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de door hen aangehaalde elementen, in het bijzonder door het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

3.1.2. Verzoekers vragen de Raad in hoofddeorde om de bestreden beslissingen te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen worden bevolen en in subsidiaire orde om hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

Ter staving van hun betoog voegen verzoekers volgend stuk bij hun verzoekschriften:

UK Government, “*Country policy and information note: illegal exit, Iran, May 2022*”, update 19 mei 2023, met vermelding weblink (stuk 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3.3. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kenen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het identiek enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Vooreerst kan, wat betreft de bijzondere procedurele noden, gewezen worden op volgende terechte overwegingen in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Zo werd er in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming rekening gehouden met uw oogproblemen, maagproblemen en artrose. Zo werd er geregeld gepauzeerd en mocht uw echtgenoot u bijstaan om oogdruppels toe te dienen (zie vib 1). Daarnaast legde u in uw eerste verzoek ook een psychologisch attest voor dat u symptomen van een zware depressie vertoont. Echter kon er niet aangenomen worden dat psychologische problemen uw vermogen om uw asielmotieven uiteen te zetten in die mate aangetast zouden hebben dat uw deelname aan het persoonlijk onderhoud eronder leed (zie vib 1). In het kader van uw huidig verzoek legt u nog twee bijkomende attesten neer van het Universitair Verplegings Centrum Brugmann dd.20.07.2022 en 20.04.2023. Deze brieven spreken opnieuw over uw ernstige depressie en donkere gedachten die zich uiten in geheugenverlies en concentratieproblemen. Echter is het vreemd dat u tijdens de registratie van uw huidig verzoek geen bijzondere procedurele noden . Wanneer u werd gevraagd naar uw gezondheidstoestand sprak u bovendien enkel over de operatie aan uw ogen en dat u slechtziend bent en u veel stress ervaart door de omstandigheden (verklaring volgend verzoek S., dd. 28.07.2022, vraag 13, 17). Ook tijdens de registratie van uw huidig verzoek bleek er geen problemen te zijn omtrent het afleggen van verklaringen en werden er bijgevolge geen bijzonderheden opgemerkt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Ten aanzien van verzoeker wordt, wat de bijzondere procedurele noden betreft, als volgt overwogen door de commissaris-generaal:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekers laat deze motieven in de verzoekschriften geheel ongemoeid en brengen geenszins valabele elementen bij die voorgaande concrete bevindingen kunnen ombuigen.

3.3.6. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 15 juni 2023, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”*, waarbij hun huidige, tweede, verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

3.3.8. In hun verzoekschriften poneren verzoekers vooreerst dat de verwerende partij *in casu* geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek kon nemen, aangezien dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dient te worden genomen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Door toch te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, ondanks dat voormelde termijn van tien werkdagen werd overschreden, schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, “*de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel*” en “*artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet*”, aldus verzoekers.

De Raad kan bovenstaande zienswijze van verzoekers evenwel geenszins bijtreden. Immers dient erop te worden gewezen dat de voormelde termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verder bemerkt de Raad dat verzoekers, waar zij in dit verband nog opwerpen dat de redelijke termijn werd overschreden, in het geheel niet aantonen welk belang zij hebben bij het aanvoeren van het gegeven dat hun verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kunnen namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun verzoeken. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, tonen verzoekers evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekers tonen met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maken een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekers tonen gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kunnen verzoekers verder niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn, bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

3.3.9. Verzoekers verwijten de verwerende partij verder nergens in de bestreden beslissingen te hebben gemotiveerd waarom er geen persoonlijk onderhoud plaatsvond. Verzoekers stellen dat, aangezien uit artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal *in casu* over een

discretionaire bevoegdheid beschikt om verzoekers al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud, de commissaris-generaal zijn beslissingen hieromtrent dient te motiveren.

De Raad kan verzoekers evenwel niet volgen waar zij trachten te laten uitschijnen dat de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd. Verzoekers gaan met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de redenen die ten grondslag lagen van de beslissingen van de verwerende partij om verzoekers niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekers ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Verzoekers zelf tonen in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij hen *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duiden ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel hadden willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin tonen zij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissingen of op de beoordeling van de voorliggende verzoeken om internationale bescherming.

Zij het nog opgemerkt dat tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige verzoeken aan verzoekers werd verduidelijkt dat het commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, 'verklaringen volgend verzoek' d.d. 28 juli 2023). Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat zij in de gelegenheid gesteld werden nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Zo werd hen onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van hun tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun volgend verzoek op nuttige wijze naar voren konden brengen.

3.3.10. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.3.10.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers onderhavige verzoeken om internationale bescherming steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun vorige verzoek. In het bijzonder verwijzen zij opnieuw naar hun bekering tot het christendom en hun religieuze activiteit in België en de vrees voor de (schoon)familie en de Iraanse autoriteiten hierdoor bij terugkeer. Bijkomend halen zij hun politieke activiteiten in België tegen het Iraanse regime door deelname aan betogingen en via hun sociale media aan. Zij vrezen bij terugkeer voor hun leven en dat zij als gezin geëxecuteerd zullen worden door de Iraanse autoriteiten omwille van hun bekering en de tegenkanting tegen het Iraanse regime (administratief dossier, 'verklaringen volgend verzoek' d.d. 7 juni 2023, punten 17, 18 en 20).

Ter staving van hun huidige verzoeken legden verzoekers meerdere documenten neer, te weten foto's van hun deelname aan betogingen in België gericht tegen het Iraanse regime, een usb-stick met daarop fragmenten en foto's van de betogingen en van hun *Facebook*-pagina, ziekenhuisdocumenten van verzoeksters moeder, getuigenissen van het incident tussen Ettela'at agenten en verzoeksters moeder waardoor deze naar het ziekenhuis moest, getuigenissen die bevestigen dat de Iraanse autoriteiten nog steeds naar het huis van verzoekers gaan om naar hen te vragen, twee attesten waaruit blijkt dat verzoekster in behandeling is bij een psychiater en brieven van de pastoor en andere kerkleden waarin staat dat verzoekers vaak naar de Evangelische Kerk gaan (administratief dossier, map documenten, stukken 1 t.e.m. 6).

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

3.3.10.2. In de bestreden beslissingen wordt op terechte wijze gemotiveerd dat de huidige, tweede, verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk moeten worden verklaard omdat verzoekers geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komen en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam, in weerwil van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoekers hebben afgelegd en de documenten die zij hebben aangeleverd in het kader van hun huidige, tweede, verzoeken om internationale bescherming en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

3.3.10.3. Waar verzoekers volharden in hun vervolgingsvrees wegens hun bekering tot het christendom, merkt de Raad op dat deze beweerde bekering en de daaruit volgende vervolgingsvrees reeds door de commissaris-generaal en de Raad werden beoordeeld. In de mate verzoekers hun huidige beschermingsverzoeken steunen op de motieven die zij naar aanleiding van hun eerste verzoek hebben uiteengezet, stipt de Raad aan dat de commissaris-generaal op 2 december 2021 de beslissingen nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde bekering van verzoekers tot het christendom en de bijhorende religieuze activiteiten, waardoor er evenmin geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden problemen en vrees ten gevolge van de beweerde bekering tot het christendom. Verder werd geoordeeld dat er ook geen geloof kon worden gehecht aan de oprechtheid van de verderzetting van hun christelijke activiteiten in België. De Raad bevestigde deze beoordeling en beslissing in zijn arrest met nr. 272 507 van 10 mei 2021. Met betrekking tot de reeds aangehaalde vervolgingsvrees wegens de voorgehouden bekering, kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal en 's Raads arrest nr. 272 510 van 10 mei 2022, waartegen geen cassatieberoep werd ingesteld, en waardoor er verzoekers geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot hun eerste beschermingsverzoek.

Er wordt hierbij benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van de huidige, volgende, verzoeken om internationale bescherming van verzoekers, de beslissingen met betrekking tot hun vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen. Verzoekers kunnen onderhavige beroepen dan ook niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen een eerdere beslissing die reeds in beroep werd bevestigd.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale

bescherming zijn afgelegd, moet *in casu* het volgende aangestipt worden. Verzoekers blijven in het kader van hun huidige, volgende, verzoeken vasthouden aan hun bekering zoals uiteengezet in hun eerste verzoeken om internationale bescherming en reiken thans verder elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoekers volharden in en voornamelijk verder borduren op hetzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan hun dossier.

Verzoekers kunnen allerminst bijgetreden worden waar zij in hun verzoekschriften stellen dat het oprechte karakter van hun bekering zou blijken uit het loutere gegeven dat zij tot op heden blijven bij hun verklaringen omtrent hun religieuze overtuiging en nog steeds religieuze activiteiten hebben. Immers zijn dergelijke elementen *an sich* geenszins van aard om de oprechtheid van hun bekering aan te tonen en de eerdere beoordeling in het kader van hun vorige verzoeken, waaruit het ongeloofwaardig karakter van de beweerde bekering en de daaruit volgende vervolgingsvrees is komen vast te staan, te ontkrachten. Deze elementen kunnen dan ook geenszins worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers in aanmerking komen voor internationale bescherming.

3.3.10.4. De Raad is, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat verzoekers in hun 'verklaring volgend verzoek' van 28 juli 2022 geen elementen aanreiken die de in de vorige beslissingen aangehaalde argumenten, op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden bekering en de daaruit volgende vrees voor vervolging, kunnen ondermijnen. Verder kunnen de door verzoekers voorgelegde documenten en toelichting hierbij niet volstaan om de inhoudelijke beoordeling van de commissaris-generaal en de Raad in het kader van de beoordeling van hun eerste beschermingsverzoek in een ander daglicht te plaatsen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt overwogen:

"(...) Jullie halen geen nieuwe elementen aan die de in vorige beslissingen aangehaalde argumenten kunnen ondermijnen. Ook jullie getuigenissen die jullie voorleggen, waaronder de getuigenissen van andere kerkleden, de getuigenissen van de buurtbewoners in Iran die verklaren dat de Iraanse autoriteiten regelmatig langskomen en informeren naar jullie, en de getuigenissen van andere Iraniërs die zagen hoe de agenten van het Ettela'at bij uw moeder langsgingen met bijhorende ziekenhuisdocumenten, volstaan echter allerminst om de inhoudelijke beoordeling van het CGVS en de RvV in een ander daglicht te plaatsen (verklaring volgend verzoek S., dd. 28.07.2022, vraag 18; verklaring volgend verzoek J., dd. 28.07.2022, vraag 18-19). Zo kunnen de getuigenissen over jullie kerkgang in België geenszins het vastgestelde niet-oprechte karakter van deze kerkgang weerleggen. De getuigenissen van uw landgenoten in Iran kunnen dan weer gemakkelijk op uw vraag opgemaakt zijn terwijl de medische stukken van uw moeder kunnen aangeven dat ze medische zorgen nodig had maar zijn dergelijke stukken niet in staat uitsluitend te geven over de omstandigheden waarin laat staan over de reden waarom uw moeder verwondingen opliep. Deze stukken missen derhalve bewijskracht. Het gegeven dat jullie naar aanleiding van jullie huidig verzoek enkel bijkomende verklaringen afleggen en documenten neerleggen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt dan ook niets aan de eerdere beoordeling van uw beschermingsnood. Dit geldt tevens voor de verklaring dat uw schoonfamilie klacht indiende en geen contact meer wilt met jullie wegens jullie bekering (verklaring volgend verzoek J., dd. 28.07.2022, vraag 22). De RvV sprak zich hier ook al over uit dat dit iets is wat jullie niet aantonen en dit bij een blote bewering blijft die jullie niet staven (zie arrest RvV 10 mei 2021). Deze verklaringen en bijhorende documenten kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van jullie asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker laat deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig ongemoeid in zijn verzoekschrift waardoor de Raad zich deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, toe-eigent.

Waar verzoekers in hun verzoekschriften opwerpen dat zij ook op een actieve wijze hun geloof verspreiden, merkt de Raad op dat hierover niet de minste verdere toelichting wordt verstrekt, dat deze bewering ook geen steun vindt in de 'verklaringen volgend verzoek' van 28 juli 2022 en evenmin in de door verzoekers tijdens de administratieve procedure neergelegde getuigenissen van kerkleden van de Iraanse Kerk van Brussel.

De Raad kan verzoekers volgen waar zij in de verzoekschriften opwerpen dat het afzweren van de islam, de bekering tot het christendom en het aannemen van christelijke overtuigingen een evoluerend proces is, maar op basis van verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde brieven kan nog steeds geen oprechte, innerlijke geloofsovertuiging worden afgeleid. Wat voorligt zijn acht getuigenissen van de

pastoor en kerkleden van de Iraanse Kerk van Brussel van eind juli 2022 (administratief dossier, map documenten, stuk 6). Hieruit blijkt dat verzoekers, samen met hun twee kinderen, sinds eind augustus 2020 deze kerk frequenteren, dat zij op zondag de kerkdienst bijwonen (ten tijde van de Covid-pandemie via Zoom), Bijbelstudie volgen, dat verzoekster ook bijkomend met enkel vrouwen Bijbelstudie volgt, dat ze goed geïntegreerd zijn in de gemeenschap en zich hiervoor engageren. De Raad merkt op dat het gegeven dat verzoekers regelmatig naar de kerk gaan, Bijbelstudie volgen en zich integreren en engageren voor de kerkgemeenschap de oprechtheid van hun bekering niet aantoonst. Reeds in het kader van de administratieve en de beroepsprocedure van hun eerste beschermingsverzoek werden getuigenissen van de pastoor van de Iraanse Kerk van Brussel van 1 juli 2021 en 22 april 2022 overgemaakt en waarin verzoekers' kerkelijke activiteiten en engagement werd benadrukt. De thans voorliggende getuigenissen borduren louter hierop voort, waardoor deze stukken niet bij machte zijn om de appreciatie van de Raad in zijn arrest nr. 272 507 van 10 mei 2022 in een ander daglicht te stellen. Niettegenstaande er thans meer getuigenissen voorliggen, voegen deze in wezen inhoudelijk nauwelijks iets nieuws toe aan de getuigenissen van de pastoor van 1 juli 2021 en 22 april 2022 die reeds door de Raad zijn meegenomen in zijn eerdere beoordeling. Verder blijken de voorliggende brieven te zijn opgesteld ten behoeve van verzoekers en met het oogmerk om hun verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. De brieven tonen hoogstens aan dat verzoekers aanwezig zijn en deelnemen aan religieuze activiteiten, maar zij verschaffen, gelet op wat voorafgaat, geen nieuwe inzichten omtrent de werkelijke beweegredenen achter verzoekers' deelname aan deze activiteiten en vermogen niet alsnog aan te tonen dat de beweemde bekering is ingegeven vanuit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Deze brieven volstaan op zich niet om een daadwerkelijk en oprechte bekering aan te nemen. Ook wanneer deze documenten worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers' verklaringen, kunnen deze documenten de ongeloofwaardigheid van verzoekers' beweemde bekering niet herstellen. Waar verzoekers volgens de getuigenissen van de pastoor van de Iraanse Kerk van Brussel en kerklid A.R. van juli 2022 een geloof in Christus hebben dat evident is in hun leven en dat men hun geloofsdaden en -vruchten kan zien, stipt de Raad aan dat hierover in deze brieven geen enkele verdere duiding is verstrekt en dat verzoekers ook in hun verzoekschriften als ter terechtzitting nalaten dit met overtuigende, nadere elementen te concretiseren. Aangaande hun betoog in de verzoekschriften dat zij *"blijk geeft van een volgehouden en werkelijk engagement als christen"*, onderstreept de Raad dat het loutere gegeven dat verzoekers nog steeds geloofsactiviteiten hebben in België, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te menen, geenszins aantoonst dat zij ook op oprechte gronden tot het christendom zijn bekeerd en vanuit een oprechte overtuiging deelnemen aan christelijke activiteiten in België. Waar zij ter terechtzitting, gevraagd naar hoe het christendom een onderdeel is geworden van hun identiteit en hoe zijn hun geloof uiten, louter opwerpen dat zij bidden met hart en ziel en dat zij Jezus volledig in hun hart gesloten hebben, overtuigen zij niet afdoende *in concreto* van een innerlijke geloofsovertuiging. Verzoekers, die gedoopt zijn, regelmatige kerkgangers zijn en Bijbellessen volgen, slagen er niet in om helder uiteen te zetten wat de persoonlijke betekenis van de beweemde bekering voor hen inhoudt wanneer zij daarover ter terechtzitting bevraagd worden en blijven in gebreke te duiden wat er voor hen persoonlijk door hun beweemde bekering veranderd is en wat hun nieuwe geloof en bijhorende religieuze activiteiten of handelingen voor hen betekenen dan wel in welke mate deze bijzonder belangrijk zijn voor hun godsdienstige identiteit.

Wat de overige voorgelegde documenten betreft, te weten de medische stukken van verzoeksters moeder en de getuigenissen van verzoekers landgenoten in Iran (administratief dossier, map documenten, stukken 3 en 4), kan volstaan te verwijzen naar wat hierover in de hierboven weergegeven pertinent geachte overweging is gesteld. Verzoekers brengen geen elementen aan die deze appreciatie kunnen doen ombuigen.

Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, dat verzoekers in gebreke blijven om een daadwerkelijke en oprechte bekering tot het christendom, gebaseerd op een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging, aannemelijk te maken. Bijgevolg kan nog steeds niet worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering en evenmin van een gegronde vrees voor vervolging omwille hiervan.

3.3.10.5. De Raad stipt verder aan dat de loutere theoretische uiteenzetting in de verzoekschriften inzake de wijze waarop de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld volgens rechtspraak van het Hof van Justitie niet beschouwd wordt als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen.

De Raad benadrukt nog dat in het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal een volgend verzoek niet dient te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofdte van de verwerende partij op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekers verder aanvoeren dat van hen niet mag worden verwacht dat zij van godsdienstige handelingen afzien bij terugkeer naar Iran en in dit verband verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie, herhaalt de Raad dat verzoekers niet aannemelijk maken oprecht tot het christendom te zijn bekeerd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christen of als dusdanig zullen worden gezien door hun omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

3.3.10.6. In het kader van hun huidige beschermingsverzoeken verklaarden verzoekers verder dat zij deelnamen aan politieke demonstraties in België tegen het Iraanse regime en zich op sociale media openlijk uitlaten tegen het Iraanse regime (administratief dossier, ‘verklaringen volgend verzoek’ d.d. 28 juli 2023, punt 17-19). Ter ondersteuning hiervan legden zij foto’s en een usb-stick neer (administratief dossier, map documenten, stukken 1 en 2).

De Raad oordeelt evenwel dat de politieke activiteiten evenmin beschouwd kunnen worden als zijnde een element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen.

De Raad meent vooreerst dat het uiterst bevreemdend voorkomt dat verzoekers in het kader van de behandeling van hun eerste beschermingsverzoek nergens aanhaalden deel te hebben genomen aan betogingen, terwijl verzoeker in zijn ‘verklaring volgend verzoek’ van 28 juli 2022 uitdrukkelijk aangaf politiek actief te zijn op *Facebook* sinds 21 november 2020 en verzoekster tijdens haar ‘verklaring volgend verzoek’ van 28 juli 2022 aangaf “sinds vorig jaar” deel te nemen aan betogingen. Tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal in het kader van hun eerste beschermingsverzoek gaven verzoeker, noch verzoekster aan politiek actief te zijn (administratief dossier, eerste verzoek, notities persoonlijk onderhoud d.d. 7 juli 2021). Verder maakten verzoekers tijdens de beroepsprocedure bij de Raad in het kader van hun eerste verzoek geenszins gewag van enige politieke betrokkenheid in Iran dan wel België, noch door deelname aan betogingen noch door activiteiten op sociale media. De bewering dat verzoeker reeds sinds 21 november 2020 politiek actief is *Facebook* en verzoekster sinds ergens in 2021 deelneemt aan betogingen, vindt geen neerslag in hun eerdere gezegden. Het gegeven dat verzoekers geen melding maakten van enige politieke betrokkenheid ten tijde van de behandeling van hun eerste beschermingsverzoek en dit noch tijdens de administratieve procedure, noch tijdens de beroepsprocedure, waarin de terechtzitting plaatsvond op 25 april 2022, is redelijkerwijze niet ernstig te noemen. Wat er ook van zij, uit de stukken waarop de Raad acht kan slaan, blijkt, in tegenstelling tot waar in de bestreden beslissingen wordt voorgehouden dat de eerste politieke foto op het *Facebook*-profiel van verzoeker dateert van 23 juli 2022 en dat op verzoeksters *Facebook*-pagina niets in verband met deelname aan betogingen of andere politiek getinte berichten terug te vinden is, dat verzoeker op één van zijn twee *Facebook*-accounts reeds eind 2020-begin 2021 startte met het plaatsen van politieke berichten, in de vorm van deelname aan betogingen dan wel het plaatsen van teksten waarvan de Raad evenwel de inhoud, bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling, niet kan nagaan. De Raad stelt vast dat het geheel van berichten en foto’s van op verzoekers *Facebook*-profielen die op de usb-stick staan (administratief dossier, map documenten, stuk 2) niet weer te vinden zijn in de opzoekingen van de verwerende partij op verzoekers opgegeven *Facebook*-pagina (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 4-5). Ook verzoekster heeft twee *Facebook*-profielen en op één ervan staan foto’s van deelnames aan manifestaties. De Raad merkt echter op dat de reikwijdte van de sociale media-profielen van verzoekers beperkt is, gelet op het beperkte aantal vrienden en zeker gelet op het aantal *likes* (steeds minder dan twintig) van hun politieke (en religieuze) *posts*. Verder kan nergens uit blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van hun deelname aan politieke evenementen in België tegen het Iraanse regime of het plaatsen van politieke *posts* op sociale media. Uit de neergelegde foto’s, video’s en *screenshots* kan slechts worden afgeleid dat verzoekers deel uitmaakten van een groter geheel van

deelnemers aan bijeenkomsten en demonstraties tegen het Iraanse regime. Verzoekers zijn hierop te zien tussen andere demonstranten en nergens blijkt dat verzoekers een vooraanstaande of organisatorische rol zouden opgenomen hebben tijdens deze demonstraties en bijeenkomsten. Waar verzoekster één keer een speech gaf en deze op het YouTube-kanaal van Farasa tv verscheen op 31 december 2022 (administratief dossier, map documenten, stuk 6), stipt de Raad aan dat de commissaris-generaal hierover terecht opmerkte dat deze video, waar verzoekster en ook vele anderen aan de lopende band verschenen, ten tijde van de gemaakte opzoekingen slechts 98 keer bekeken was. Verzoekers brengen deze vaststelling geenszins aan het wankelen. De loutere neerlegging van deze beelden volstaat dan ook redelijkerwijze niet om aan te tonen dat verzoekers als politieke opposanten bestempeld zullen worden door het Iraanse regime. De Raad is van oordeel dat uit het geheel van de voorliggende stukken redelijkerwijze niet kan blijken dat verzoekers door de Iraanse autoriteiten zouden gezien worden als personen betrokken bij de organisatie van de bijeenkomsten en demonstraties of als prominent politiek opposant van het Iraanse regime. Hierop wordt later, bij de beoordeling van het risico bij terugkeer, nog verder op ingegaan. Gelet op hetgeen voorafgaat, rijst het vermoeden van een vanuit opportunistische redenen ingegeven politieke betrokkenheid, die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

3.3.10.7. Verzoekers werpen in de verzoekschriften op dat de essentieel te beantwoorden vraag in deze is of zij in geval van terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun religieuze en/of politieke overtuiging. De Raad herhaalt in dit verband dat uit het voorgaande blijkt dat er in hoofde van verzoekers geen sprake is van een oprechte bekering tot het christendom en dat er sprake is van een opportunistisch politiek engagement, waardoor niet kan worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christen of politiek opposant of dat zij als dusdanig zullen worden gezien door hun omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

Het gegeven dat verzoekers' bekering niet geloofwaardig is en hun politieke activiteiten in België opportunistisch worden geacht, neemt evenwel niet weg dat de objectieve risico's die zouden kunnen voortvloeien uit verzoekers' geloofs- en politieke activiteiten in België in geval van terugkeer naar Iran moeten worden onderzocht. Bij de beoordeling hiervan zijn de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden vervolgd en de ernst van de vervolging van cruciaal belang. Dit houdt in dat wordt nagegaan welke geloofs- en politieke activiteiten in het gastland daadwerkelijk worden uitgeoefend, ongeacht de persoonlijke motieven hierachter, of deze activiteiten ter kennis zijn gekomen of kunnen komen van de mogelijke actoren van vervolging, zoals de overheden van het land van herkomst, hoe deze geloofsactiviteiten waarschijnlijk door de overheden van het land van herkomst zullen worden gezien en opgevat, alsook hoe het gedrag en de motieven erachter zullen worden gepercipieerd, met name of de aangehaalde geloofs- en politieke activiteiten zouden kunnen leiden tot de toeschrijving van een religieuze en/of politieke overtuiging die negatief zou kunnen worden beoordeeld door de nationale overheden en aanleiding zou kunnen geven tot vervolging.

De COI Focus *"Iran Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten"* van 10 mei 2023, die bij het administratief dossier is gevoegd (map landeninformatie, stuk 1) behandelt de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van Iraniërs in het buitenland en Iraniërs die terugkeren naar Iran en bestrijkt de periode 1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023. Niettegenstaande in deze COI Focus erop wordt gewezen dat de gevonden informatie beperkt is door de lage aantallen afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran en de afwezigheid van onafhankelijke instanties die hun situatie in Iran opvolgen (p. 6, 27), bevat deze COI Focus voldoende informatie om op gedegen basis de risico's voor verzoekers bij terugkeer naar Iran te beoordelen.

Uit deze landeninformatie kan alvast niet worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers leggen geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken

evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel vóór hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij vóór hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekers, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van risicofactoren in hun hoofdte niet aantonen of aannemelijk maken. Daargelaten het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoekers' beweerde bekering en het opportunistisch karakter van de politieke activiteiten in België, moet erop gewezen worden dat er geen concrete en objectieve gegevens voorhanden zijn of aannemelijk worden gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers' beweerde bekering en politieke activiteiten in België.

Er weze in dit verband gesteld dat uit de loutere deelname aan bijeenkomsten en demonstraties tegen het Iraanse regime in België en het plaatsen van politieke berichten op sociale media niet kan worden opgemaakt dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn, laat staan dat ze verzoekers dermate als lid van de oppositie zouden beschouwen dat ze hen omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement zouden viseren bij terugkeer. Uit de hogervermelde COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat de Iraanse autoriteiten, wat betreft de deelname aan protesten in het buitenland, vooral hun aandacht richten op personen met een bepaald profiel (p. 36). Het betreft personen met een welbepaald profiel en een zekere invloed die bij een terugkeer naar Iran een groter risico lopen op problemen. Dat ook personen met een laag politiek profiel, die niet eerder onder de aandacht van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen, ernstige problemen riskeren bij een terugkeer naar Iran, kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid. *In casu* dient te worden vastgesteld dat nergens uit blijkt dat verzoekers tijdens de betogingen een grotere rol hadden dan die van een gewone deelnemer en dat verzoekster slechts éénmaal een speech gaf, die evenwel werd uitgezonden op het YouTube-kanaal van Farasa tv maar dat deze video blijkens de opzoekingen van de verwerende partij nog geen honderd kijkers haalde. Waar verzoekers ter terechtzitting opwerpen dat verzoeker lid is van een politieke partij en dat zij reeds verschenen zijn op BBC en Manoto tv, kan de Raad slechts vaststellen dat dit slechts loutere beweringen zijn. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de Iraanse autoriteiten verzoekers bij terugkeer naar Iran een hoog politiek profiel zullen toemeten, hen als een bedreiging van het regime zullen beschouwen en hen omwille hiervan zullen viseren en vervolgen.

Op basis van hun deelname aan christelijke geloofsactiviteiten in België kan er verder niet vanuit gegaan worden dat verzoekers in Iran als bekeerling gepercipieerd zouden worden. Zo brengen zij geen concrete, objectieve en geloofwaardige aanwijzingen aan waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn of zouden kunnen komen van hun religieuze activiteiten in België en zij maken hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan of komen te staan. Verzoekers blijven in gebreke aan de hand van concrete, aannemelijke elementen aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten van hun activiteiten in België op de hoogte zouden zijn (of kunnen komen) of dat zij hen hier online zouden monitoren.

Hierbij kan gewezen worden op de COI Focus van 10 mei 2023 waaruit kan vastgesteld worden dat, niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is en de internetsurveillance sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid is opgevoerd (p. 22-23), de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt

op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens een geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt. De invloed die een persoon heeft, bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime, zoals het aantal volgers dat iemand heeft waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk genoeg wordt geacht (p. 20-21). Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn.

Uit niets kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de christelijke en/of politieke inhoud die verzoekers op hun openbaar *Facebook*-profiel plaatsen, temeer nu zij, gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoeksters beweerde bekering in Iran en het gebrek aan politieke activiteiten in het land van herkomst, niet aantonen dat zij vóór hun vertrek uit Iran reeds in het vizier stonden van de Iraanse autoriteiten. In verband met het door verzoekers gebruikte sociale mediaplatform, *Facebook*, om hun religieuze en politieke berichten te plaatsen, kan overigens nog worden aangestipt dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 (p. 21) blijkt dat op heden *X* (het voormalige *Twitter*), *Instagram* en *Telegram* de belangrijkste sociale mediaplatformen voor Iraniërs zijn. Blogs en *Facebook* zijn niet langer populair in Iran. Het gebruik ervan kan worden vergeleken met spreken in een lege kamer en de Iraanse autoriteiten zijn minder geïnteresseerd in *Facebook* en blogs omdat deze minder gebruikt worden.

Verzoekers tonen door middel van hun verklaringen en documenten, gelet op wat voorafgaat, niet aan dat hun religieuze, dan wel politieke activiteiten in België dermate prominent en/of zichtbaar zijn dat zij omwille daarvan bij terugkeer naar Iran geïnterviewd zullen worden.

3.3.10.8. In hun verzoekschriften wijzen verzoekers er verder nog op dat zij Iran op illegale wijze hebben verlaten en daardoor reeds in het oog van de Iraanse autoriteiten zullen komen te staan bij terugkeer, dat zij bij terugkeer zullen moeten opgeven op welke wijze zij Iran verlaten hebben en dat zij zullen dienen aan te geven in het buitenland om internationale bescherming te hebben verzocht. De Raad stipt aan dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. De Raad merkt verder op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekers bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zullen worden over de redenen en omstandigheden van hun vertrek en hun asielrelaas betekent dan ook niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen

op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Waar verzoekers, onder verwijzing naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, aanvoeren dat artikel 34 van de Iraanse paspoortwet elke Iraniër die het land illegaal verlaat, zonder een geldig paspoort of soortgelijke reisdocumenten, veroordeelt tot een gevangenisstraf van één tot drie jaar of een geldboete, merkt de Raad ten overvloede op dat dit geen afbreuk doet aan het voorgaande en dat uit de door verzoekers bijgevoegde informatie blijkt dat het opleggen van een gevangenisstraf dan wel een boete een mogelijkheid is en dat in de praktijk personen, die illegaal Iran hebben verlaten en die niet gezocht worden door de autoriteiten omwille van een andere reden, enkel een boete opgelegd krijgen.

3.3.10.9. Waar verzoekers opwerpen dat de situatie in Iran sinds hun vertrek grondig is veranderd en verwijzen naar de golf van protesten in Iran tegen het Iraanse regime na de dood van Mahsa Amini alsook de situatie aldaar voor vrouwen, onderstreept de Raad dat verzoekers niet kunnen volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Iran om aan te tonen dat zij werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Zulks dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekers in gebreke blijven. Uit de recente politieke ontwikkelingen in Iran op zich kan voorts niet worden afgeleid dat de bij het administratief dossier gevoegde landeninformatie inzake de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van terugkerende asielzoekers niet (langer) correct is.

3.3.10.10. Waar verzoekers in hun verzoekschriften nog een vrees aanvoeren wegens hun langdurig verblijf in Europa, meent de Raad dat dit element evenmin beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers concretiseren verzoekers onvoldoende waarom zij louter omwille van hun langdurig verblijf in Europa bij terugkeer door de Iraanse autoriteiten zullen worden geviséerd, noch tonen zij aan dat dit gegeven op zich volstaat om door de Iraanse autoriteiten te worden beschouwd als een tegenstander van het regime.

3.3.11. Waar ter terechtzitting wordt gewezen op de zware depressieve problematiek van verzoekster, verwijst de Raad naar wat hieromtrent in arrest nr. 272 507 van 10 mei 2022 reeds is uiteengezet en stelt verder vast dat de thans voorliggende attesten van verzoeksters psychiater (administratief dossier, map documenten, stuk 5) hierover niet anders kunnen doen oordelen.

3.3.12. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de diezelfde wet, in aanmerking komen.

3.3.13. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgende verzoeken om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.15. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier. Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekers aflegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kregen om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van hun huidige verzoeken om internationale bescherming aanvoeren en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi (administratief dossier, 'verklaringen volgend verzoek'). De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.3.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat,

doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien de verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

3.3.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS